

Κυκλάμινα

written by Τατούμ Ο'Νηλ | 27.10.2014

Ζούσε μια ζωή ήσυχη και είχε συνηθίσει πια μόνη της. Σαράντα πέντε χρόνια μαζί του μόνο καλά είχε να του θυμηθεί. Ήταν ένας καλοσυνάτος άνθρωπος και την είχε πάντα έννοια. Μόνο που δεν έκαναν παιδιά, στην αρχή αναρωτήθηκαν, μετά, λίγο ντροπαλά, πήγαν σ' ένα γιατρό στη χώρα αλλά δεν έβγαλαν άκρη, μετά τα χρόνια πέρασαν, κι ήταν χρόνια ήρεμα και γλυκά. Κάθε πρωί σηκωνόταν πρώτος και μέχρι να σηκωθεί κι εκείνη να φτιάξει τον καφέ είχε κόψει από τη γλάστρα ένα λουλουδάκι, ότι υπήρχε ανάλογα με την εποχή, και το έβρισκε σε ένα ποτήρι με νερό στο τραπέζι. Κάθε πρωί. Ύστερα κινούσαν για τα χτήματα, για τις δουλειές τους, ήρεμα, συντροφικά ήταν η λέξη που δεν έλεγαν, αυτό ήταν όμως. Κι εκείνος ποτέ δε σήκωσε τη φωνή, ποτέ δεν τη μάλωσε, ποτέ δεν απαίτησε. Κάθε βράδυ της διάβαζε κι από κάτι όπως κάθονταν παρέα στην κουζίνα, πότε την εφημερίδα, πότε από ένα βιβλίο με διηγήματα, πότε ποιήματα ενώ εκείνη συνήθως έφτιαχνε φαγητό, μάλωνε ή έπλεκε με το βελονάκι. Ήξερε κι αυτή γράμματα, όπως τα περισσότερα κορίτσια στο Όρος, κι είχε μια νοικοκυροσύνη, επίσης χαρακτηριστικό της περιοχής, και μια καλαισθησία όλη δική της, την οποία επαινούσε όλο το χωριό. Το σπίτι ήταν πάντα πεντακάθαρο, το παράθυρο στο κατώι της στόλιζαν πάντα κουρτινάκια με κοφτό μοναδικά από τα χέρια της, έστρωνε κάθε μέρα στο τραπέζι της λινό τραπεζομάντηλο κι ας έτρωγαν μόνοι οι δυο τους κι αργότερα ολότελα μόνη της, σερβίριζε τον καφέ τους σε μικρά φαρφουρένια φλιτζανάκια από την προίκα της – ποτέ στα χοντροπότηρα του κρασιού -, για την παστιτσάδα της της Κυριακής μιλούσε όλο το χωριό και κάποτε ένας ξένος που είχε γευτεί μπακαλιαρόπιτα από τα χέρια της την παίνεσε για τούτο το αεράτο σουφλέ που θα στεκόταν σε κορυφαίο γαλλικό εστιατόριο.

Εκείνος έφυγε ήρεμα στα χέρια της όπως έζησε κι αυτή μόνη, με ένα μαστούνι πια για να στηρίζεται, τώρα που έφυγε εκείνος, συνέχισε τη ζωή τους, στο σπίτι, στα χτήματα. Πηγαίνοντας καθημερινά στα χτήματα, λίγο έξω από το χωριό, περνούσε ανελλιπώς από το κοιμητήριο και τώρα πια αυτή ήταν που του άφηνε κάθε πρωί το λουλούδι από τη γλάστρα. Ήθελε όμως βοήθεια, ήταν μεγάλη, κι εκείνη ακριβώς την εποχή, που τα παλιά «χέρια» του χωριού κατέβαιναν στη θάλασσα κι έβγαζαν μεροκάματα από τους τουρίστες, ο τόπος πλημμύρισε από ξένους εργάτες, ένα μεγάλο κύμα που ήρθε από τα απέναντι βουνά. Τη βοηθούσε ένα ζευγάρι, άνθρωποι εργατικοί, δούλευαν μαζί αδιάκοπα ο άντρας με τη γυναίκα, μα ήταν, πώς να το πει, ήταν άνθρωποι κλειστοί, αμίλητοι, ήταν άνθρωποι γρέτζοι. Είχαν ένα κοριτσάκι που το έφερναν μαζί τους στις ελιές, δεν είχαν που να το αφήσουν άλλωστε, καθόταν κι αυτό σιωπηλό και παρόλο που τα ρούχα του ήταν καινούρια και καθαρά ήταν πάντα παράταιρα ντυμένο, σαν να μην είχε η μάνα του έννοια για τα χρώματα, σαν να είχε αποκλείσει την αρμονία και την ομορφιά από τη σκληρή ζωή τους. Δεν είναι όμως έτσι, σκεφτόταν εκείνη. Δεν είναι αυτό προνόμιο των πλουσίων. Η ομορφιά μας δίνεται απλόχερα, αρκεί κανείς να κοιτάξει τον ουρανό και τη θάλασσα, τα χρώματα στα δέντρα και στα πουλιά. Είναι αυτό που μας γαληνεύει. Είναι το λουλούδι που μου άφηνε στο ποτήρι κάθε πρωί, ακόμη και τους πιο σκληρούς χειμώνες. Πήρε το παιδί από το χέρι και αργά, άρχισαν να περιδιαβαίνουν στο χτήμα κι εκείνη να του δείχνει, τότε ένα κομμάτι ουρανού ανάμεσα από τις ελιές, τότε τη θάλασσα που φαινόταν μακριά, τότε μια σειρά από μυρμήγκια (δεν τα πατάμε ποτέ!), τότε το έντονο, ψυχρό μπλε στο στήθος μιας κίσσας και στο τέλος μάζεψαν κυκλάμινα, το παιδί πρώτα άγαρμπα, μετά πιο προσεκτικά, την παρατηρούσε πως έκοβε τα λουλουδάκια με τρυφερότητα και με αγάπη και πώς έφτιαχνε ένα μπουκέτο με χρώμα που αιχμαλώτιζε όλη τη μαγεία του φθινοπώρου. Τώρα της είπε, αυτό το μπουκετάκι θα το δώσεις στη μαμά σου, είναι κι αυτό ένας τρόπος να της πεις ότι την αγαπάς, κι όταν θα πάτε σπίτι να το βάλετε σε ένα ποτήρι με νερό, να το αλλάζεις κάθε πρωί. Το παιδί χαμογέλασε, ήταν η πρώτη φορά που το είδε να χαμογελάει, πλησίασε τη μάνα του, της έδωσε τα κυκλάμινα, κι ήταν κι η πρώτη φορά που είδε και τη μάνα να χαμογελάει. Ποιός ξέρει, σκέφτηκε, ποιός ξέρει, μπορεί μετά από χρόνια να με θυμηθεί και να μου αφήσει στο κοιμητήριο λίγα κυκλάμινα.